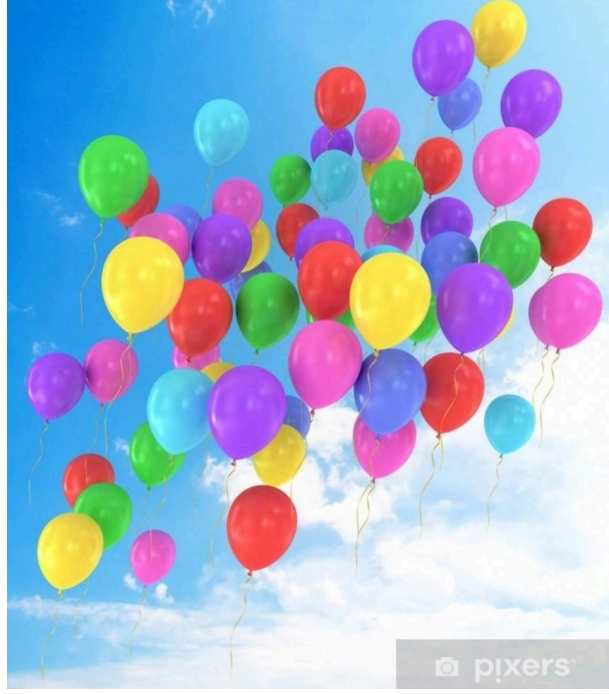

Münasip Bir Dille Seviyor Olabilmek

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Eylül 2025

“En azından, okurlarım olabileceğine inanmak istiyordum. Oysa şu anda biliyorum ki, benim dışımda bu yazdıklarımı okuyacak, okuyabilecek tek kişi var. Bu kişi defterimi yok etmeyebilir de. Karar vermek bana düşüyor. Şu birkaç defterimi yırtıp yakmak, külünü yemek mi, bitirip her şeyi ona da okuttuktan sonra yok etmek mi, yoksa ona bırakmak mı gerekir?”(B. Karasu)

Düşlerimden sağ çıktım oysaki içine düşülesi bir aşk olup da s/onsuzluğun ritminde yalpaladıkça gövdem bilemedim de dünü arayıp aramayacağımı...

Hırpani bir rüzgârdı içime esen ve saçlarımı kökünden söken bir aşkı hiçliğin martaval; varlığın yoksunluk; aşkınsa bir büyü olduğu gerçeğini göremedim asla da göremeyecektim.

Günlerim sıtma oldu.

Gece ise sıtma görmemiş sesiyle içime hicran düşürdü ve yalnızlığımla yere göğe sığamıyordum işte.

Beyhude olduğunu bile bile sevmişken bir ömür.

Yaftaların nazarında bir salıncak gibi sallandığım.

Yalnızlığın hicvinde topa tutulduğum...

Ve işte benim hikâyem o gün başladı.

Arz-ı endam edendi duygularım: bazen bir gülümsemeye mahal veren genelde hıçkırıklarımın dinmediği...

Soytarı aşk meleşinin peçesine sığınan bir kuş gibi pır pır uçtuğum neydi ki bir ömür böylesi bir aşkın varlığına sağır ve kör kaldığım aslında körebe oynayan bir çocuk gibi bazense seken bir taş gibi ve işte hasretin uzamında şevkle sevdim en çok da kendimi yedim ve yarım ağız sevenlere gülüp geçtim.

Kayrası duyguların.

Kaynama noktasında iken aşk ve hüsrân.

Bir bulut olmanın verdiği hafiflikle oysaki yüküm ağırdı ve küfem sözcüklerle dolu ve işte o gün ansızın yağmaya başladım çünkü hüznü yarıl原因 bir sağanaktım ben ve de bir şiir...

Her günümde bir şiire denk gelen.

Her güdümdü acıyla beslendiğim.

Her düğümdü belki de kendime attığım ve dertop olan yüreğim illa ki kiblede yanıp sönüyordu asla dörtleri yakmadığım ve sevdikçe gaza bastığım kalemi elime aldığım da ise fren yapmanın mümkün olmadığı...

Soyut bir dünyanın somut ve de gizli öznesiydim.

Yüklemimse özlem dolu.

Bazen hicvi ömrün bazense ritmi günün.

Eş güdümlü nice silah aşkı ve kalemi kurşuna dizdiğim ve kuruşu kuruşuna hesaplarken duyguları...

Bir rütbeydi benimki ve apoletlerim o kadar ağır ve baskındı ki...

İçerlediğim kadar içime çektiğim havada saklı iken binlerce sözcük oysaki lügatimden firar ediyordu her biri ne zamanki görmezden gelsem iç sesimi ve işte fedaisi olduğum duygular ve firarisi gerçeklerin...

Elbette gerçektim bazen gerçeklerin dayanılmaz ağırlığında kaçıştığım ve sızıp da kaldığım bir şiirin hikâyesinde.

Göğümde saklı bir dişi kuş ve de düş gibi...

Bir düşte saklı masal kahramanı gibi.

Bir kahramandan da öte anlatıcısı olduğum masalların.

Gergin bir ipte yürüyordum günbegün sonra koptuğunda düştüğüm idi okuyucunun yüreği ve işte nefes almama vesile yoksa yazmanın ne anlamı kalırdı bir okurun yüreğine otağı kurmasam?

“Karanlıkta güneş titredi; deniz, sayısız hayvan yıllarının sesiyle uğuldadı. Uzaklaştın. Ayrıldık. Yürüdün ışığın altından. Ardında asfalt, ışıkla beraber eriyordu adımlarının içinden, sessizlikte. İşte o zaman seni, aşılmak istenmeyenin, kendi kendince diretilenin en büyük aşkında, vermemeğe mahkûm ettim. Saçlarının rüzgârı, derinin yıldızlılığı dindi, söndü. Denizlerin, una çevirdikleri kayalıkların anısında, gidip gelen elemi duydum. Zira denize, bu kumsaldan ancak çekilmek kalır. Sense, bu çekilmenin öldürücü sarılışında başkalarını hatırlayarak ağlıyordun.”(Alıntı)

Yaşlarına eşlik ettiğim yasına da müdahil olup ve şevkim kırıldıkça yaşama gayeme eşlik etti yazma eylemim.

Münasip bir dille seviyor olmanın romansı idi sözcükler ve titrinde yüreğin okuyucunun da yüreği iken okyanuslar kadar engin...